

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Gałkowska

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Skoczewska

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2018 r. w Puławach

sprawy z powództwa T. W.

przeciwko (...) Centrum Medyczne Sp. z o.o. w S.

o odprawę emerytalną

I. zasądza od (...) Centrum Medyczne Sp. z o.o. w S. na rzecz T. W. kwotę (...) (trzy tysiące czterysta trzydzieści cztery) złote wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 listopada 2017 roku do dnia zapłaty;

II. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

III. nie obciąża pozwanego kosztami procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 kwietnia 2018r. powódka T. W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Centrum Medyczne Spółka z o.o. w S. odprawy emerytalnej w wysokości jej miesięcznego wynagrodzenia tj. kwoty 3234,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności do dnia zapłaty.

Pozwane (...) Centrum Medyczne Spółka z o.o. w S. nie uznało powództwa, a w sytuacji uwzględnienia powództwa, to wnosiło o nieobciążanie pozwanej kosztami procesu i na podstawie art. 320 kpc rozłożenie należności głównej tj. kwoty 3434zł na raty – pierwsza rata w kwocie 1717 zł płatna w terminie do 30 września 2018r. i druga rata w wysokości 1717 zł płatna w terminie do 30 października 2018r., podnosząc iż pozwana spółka znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka T. W. zatrudniona była w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w R. od 1 lipca 1978r. (akta osobowe).

(...) Centrum Medyczne Spółka z o.o. w S. jest spółką, która w trybie art. 23¹ kp przejęła Szpital (...) w R. i stała się pracodawcą od 1 czerwca 2016r. dla zatrudnionej w tym Szpitalu powódki (świadczenie pracy- k.5-6, akta osobowe).

W piśmie z dnia 31 lipca 2017r. powódka prosiła o rozwiązanie umowy o pracę z dniem 27 października 2017r. w związku z przejściem na emeryturę i za zgodą pozwanego pracodawcy, stosunek pracy łączący strony rozwiązał się z

dniem 27 października 2017r. na mocy porozumienia stron na podstawie art. 30§1 pkt1 kp (w związku z przejściem na emeryturę) - świadectwo pracy k.5-6, akta osobowe. W pkt 8 świadectwa pracy wydanego powódce w dniu 30 października 2017r. zapisano, że powódce przysługuje trzymiesięczna odprawa emerytalna i w piśmie z dnia 29 grudnia 2017r. powódka zwróciła się do pozwanej spółki o wypłacenie jej trzymiesięcznej odprawy (k.4).

Następnie w dniu 30 maja 2018r. pozwany pracodawca wydał powódce drugie świadectwo pracy i w pkt 8 tego świadectwa pracy zapisano, że powódce przysługuje jednomiesięczna odprawa emerytalna (akta osobowe).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Na wstępie podnieść należy, iż pozwany pracodawca, wprawdzie nie uznał przedmiotowego powództwa, to jednak nie kwestionował, iż przyczyną rozwiązania z powódką stosunku pracy było porozumienie stron w związku z przejściem powódki na emeryturę.

Zgodnie z art. 92¹ kp pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę przysługuje odprawa emerytalna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia. Odprawa ta przysługuje każdemu pracownikowi jeden raz w życiu, jest więc prawem powszechnym.

Zatem, skoro stosunek pracy łączący powódkę z pozwanym pracodawcą rozwiązał się w dniu 27 października 2017r. w związku z przejściem powódki na emeryturę, to od dnia następującego po dniu ustania stosunku pracy powstał po stronie pozwanej spółki obowiązek wypłaty powódce odprawy emerytalnej w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia przy czym wypłata tego świadczenia przewidzianego w kodeksie pracy ma nastąpić nie na wniosek pracownika, tylko oczywiście z urzędu. Pozwany pracodawca obowiązku wypłaty powódce tej odprawy do dnia dzisiejszego nie wykonał.

Zatem sąd zasądził na rzecz powódki odprawę emerytalną w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia tj. w wysokości 3443 zł, przy czym – jak wynika z treści odpowiedzi na pozew, pozwany pracodawca nie kwestionuje wysokości tej dochodzonej niniejszym pozwem odprawy. Zasądzenie ustawowych odsetek za opóźnienie w wypłacie tego świadczenia uzasadnione jest treścią art. 481§1 i 2 kc w zw. z art. 300 kp.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej spółki i nie rozłożył kwoty należnej powódce kwoty odprawy zasądzonej w wyroku na raty, a orzekając w ten sposób, miał na uwadze przede wszystkim dobro pracownika. W myśl art.320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Instytucja ta ma służyć urzeczywistnieniu dobrowolnego spełnienia świadczenia przez dłużnika, co jest korzystne nie tylko dla dłużnika, ale również dla wierzyciela, który w ten sposób unika konieczności wszczynania często długotrwałego i żmudnego postępowania egzekucyjnego. Jedynym kryterium zastosowania art. 320 kpc jest ustalenie istnienia w danej sprawie "wypadku szczególnie uzasadnionego", przy czym okoliczności, które uzasadniają wyjątkowość danej sytuacji mogą wynikać z szeroko rozumianego stanu majątkowego, ale też sąd powinien wziąć również pod uwagę sytuację drugiej strony, czyli uprawnionego, której specyfika może przemawiać za spełnieniem na jego rzecz świadczenia niezwłocznie, bez dalszego oczekiwania wynikającego z zastosowania "moratorium sędziego".

Pozwany pracodawca, wnosząc o rozłożenie należności z tytułu odprawy na 2 raty podnosił, iż sytuacja finansowa spółki jest trudna, co wynika ze złożonych dokumentów tj. bilansu za rok 2017, oświadczeń o stanie zobowiązań. Sąd nie kwestionuje, że sytuacja finansowa pozwanej spółki jest trudna; jednakże przedmiotem niniejszego procesu jest świadczenie pracownicze, po raz ostatni należne powódce jako długoletniemu pracownikowi Szpitala w wysokości zaledwie 3434 zł. Kwota tego świadczenia jest na tyle niska, że jej jednorazowa wypłata w żaden sposób nie może wpłynąć na nawet trudną sytuację finansową pozwanego pracodawcy, prowadzącego jednak cały czas bieżącą działalność. Jak wyżej podniesiono, wypłata odprawy emerytalnej w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia jest bezwzględny obowiązkiem pracodawcy, a sąd ma za zadanie dbać, aby słuszny interes pracownika nie był naruszony i aby działanie kogokolwiek nie było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Zatem w ocenie sądu, uwzględnienie wniosku pozwanego o rozłożenie kwoty odprawy na dwie raty nie jest uzasadnione.

Wobec tego sąd orzekł jak w sentencji.

Nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności uzasadnia przepis art.477²§1 kpc.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 102 kpc, który to przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest to rozwiązanie szczególne, nie podlegające wykładni rozszerzającej, wymagające do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd, przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu, zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego strony. Za trafny należy uznać pogląd, iż sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 k.p.c. - od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. Taka sytuacja, w ocenie sądu, wystąpiła w przedmiotowej sprawie - jeżeli chodzi o koszty procesu, to w tym przypadku można uwzględnić fakt, iż pozwana spółka znajduje się istotnie w trudnej sytuacji finansowej i nie obciążać jej kosztami procesu.